

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **genmjr. v záloze Ing. O. K.**

zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno,

proti

žalovanému: **Ministr obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1,

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č. j. 728/2013-1140,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministra obrany ze dne 9. 5. 2014, č. j. 728/2013-1140, a rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 6. 6. 2013, č. j. 26-14/2011-5104, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 389,45Kč a to k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í:

1. Rozhodnutím náčelníka Vojenské policie ze dne 6. 6. 2013, č. j. 26-14/2011-5104, ve spojení s napadeným rozhodnutím, byla žalobci uložena povinnost zaplatit České republice – Ministerstvu obrany 8 558,-Kč k částečné úhradě škody, která vznikla zaplacením stanoveného odvodu a penále ve výši 2 419 052,- Kč za porušení rozpočtové kázně v případě investiční akce č. 207745-1905 „stany nafukovací pro VP – nákup“ vedené v EKŠ č. 11510400000242.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil shora uvedené rozhodnutí žalovaného a současně i rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 6. 6. 2013, č. j. 26-14/2011-5104, a dále, aby soud podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přerušil řízení a předložil věc s návrhem na zrušení § 11 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“) Ústavnímu soudu.

3. V podané žalobě žalobce vznesl tyto žalobní námitky:

- Odepření práva na soudní ochranu, nedostatek věcné a funkční příslušnosti
- Diskriminační postavení vojáků, porušení čl. 37 Listiny
- Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí
- Neexistence škody
- Nedostatek zavinění žalobce
- Promlčení nároku na náhradu škody
- Porušení práva žalobce na spravedlivý proces

4. Pokud jde o nedostatek věcné a funkční příslušnosti správních orgánů, žalobce činí sporným, zda žalovaný byl orgánem příslušným o náhradě škody rozhodnout vrchnostenským správním aktem v podobě správního rozhodnutí. Věcnou příslušnost jak žalovaného, tak nalézacího správního úřadu zakládá § 111 odst. 1 zák. č. 221/1999 Sb. Žalovaný má za to, že soud musí v první řadě posoudit ústavní rovinu zákonné výluky z obecné úpravy rozhodování o odpovědnosti za škodu v případě vojáků z povolání, kdy o této náhradě pravomocně rozhoduje s účinky vykonatelnosti správní úřad, zatímco v případě jiných osob ve služebním poměru či jiných zaměstnanců tak činí soud.

5. Vedle věcné příslušnosti žalobce označil za spornou i příslušnost funkční. Jako nalézací správní úřad je v napadeném rozhodnutí I. stupně označen „Náčelník vojenské policie“ jehož funkční příslušnost je v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu specifikována odkazem na § 2 odst. 2 zák. č. 221/1999 Sb. bez dalšího. V § 2 odst. 2 však je uvedeno „Náčelník Vojenské policie“, kdy lze dovodit, že funkční příslušnost náčelníka vojenské policie je ve smyslu založena některým z rozkazů buď ministra, nebo prezidenta. Žádný takový rozkaz však ani žalovaný ani nalézací správní úřad již v rozhodnutí necitují, proto nelze funkční příslušnost nalézacího správního úřadu nijak ověřit, když dané rozkazy nejsou publikovány ve veřejně přístupných sbírkách.

6. V době vydání obou napadených rozhodnutí již žalobce nebyl vojákem z povolání, kdy se v jeho případě jednalo o vojáka v záloze. Za této situace tedy nemohl být náčelník vojenské policie vůči žalobci v postavení služebního orgánu, neboť v době, kdy se řízení vedlo, byl již žalobce tabulkově zařazen pod jiným služebním orgánem, kterým v jeho případě bylo příslušné krajské vojenské velitelství.

7. Žalobce dále namítl, že z celého rozhodnutí jak nalézacího správního úřadu tak žalovaného není zřejmé, jakými úvahami se správní úřady řídily, když posuzovaly věcnou, místní a funkční příslušnost nalézacího správního úřadu popř. z jakých interních normativních aktů vycházely, čímž došlo k porušení zásady zákonnosti dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu. V důsledku porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu napadená rozhodnutí jako celek rovněž zatížily zásadní vadou nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Pokud jde o existenci samotné škody, žalobce od počátku řízení zpochybňuje existenci škody jako takové. Sám žalovaný napadeným rozhodnutím ukládá žalobci zaplatit „České republice – ministerstvu obrany“ stanovenou částku, kdy výrokem napadeného rozhodnutí za poškozeného označuje Českou republiku. Za stát v konkrétních závazkových a jiných vztazích vystupují jeho organizační složky, které mají ke konkrétnímu majetku právo hospodaření. To však podle žalobce neznámá, že tyto organizační složky mají samostatnou právní subjektivitu či se v jejich konkrétním případě jedná o samostatné právnické osoby. Žalobce má za to, že Česká republika jako stát je jednou právnickou osobou s jednotným majetkem spravovaným jednotlivými organizačními složkami státu s právem hospodaření k tomuto majetku. Poškozeným je Česká republika, kdy za obecně míněnou škodu je dle názoru žalobce nutno považovat škodu, kterou představuje újma na majetku České republiky, tedy újma vyčíslitelná v penězích o kterou se zmenšil majetek České republiky obecně, nikoliv velikost konkrétní rozpočtové kapitoly příslušné organizační složky.

9. Žalobce má za to, že nedošlo ke zmenšení majetku státu, nýbrž toliko k přesunu rozpočtových prostředků státu mezi jednotlivými kapitolami státního rozpočtu spravovanými odlišnými organizačními složkami státu bez právní subjektivity. Majetek státu jakožto právnické osoby nebyl zmenšen, ke škodě tudíž nedošlo; žalovaný se nedostatečným způsobem vypořádal s odvolacím důvodem založeným na tvrzení žalobce, že v rámci řízení o sporných veřejných zakázkách nedošlo k porušení právní povinnosti z jeho strany.

10. Pokud jde o zavinění, žalobce trval na tom, že vznik škody nezavinil. Nálezací správní úřad podrobně nerozvedl, jaké konkrétní povinnosti měl žalobce porušit a jakým konkrétním jednáním popř. jakou konkrétní činnost nevykonával, ačkoliv ji vykonávat měl. Jak nálezací správní úřad tak zejména žalovaný pak podíl žalobce na vzniku údajné škody vymezil toliko formálně procentuálním vyjádřením v případě první investiční akce podílem 40-40-20 mezi spoluviníky a v 50-50 v případě druhé investiční akce, aniž by řádným a přezkoumatelným způsobem rozvedl a odůvodnění napadených rozhodnutí odůvodnil, jak k těmto poměrům dospěl.

11. Vedle toho, jak žalobce dále namítl, žalovaný a zejména nálezací správní úřad porušil § 68 odst. 3 správního řádu v tom, že své odůvodnění nedoplnil úvahami, jak dospěl ke stanovenému procentuálnímu vyjádření odpovědnosti žalobce, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, k níž je nutno přihlížet z moci úřední i bez návrhu.

12. Co se týče námitky promlčení, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na § 159 odst. 4 ve spojení s ust. § 161 odst. 3, odst. 4 zák. č. 221/1999 Sb., podle kterého nárok uplatňuje služební orgán rozhodnutí v subjektivní lhůtě dvou let ode dne, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla a o tom, kdo za ni odpovídá s tím, že nárok se promlčí v objektivní lhůtě tří let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla.

13. Žalobce má za nesporné, že v dané tříleté objektivní lhůtě musí služební orgán vydat pravomocné meritorní rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí o náhradě škody. Pro daný případ je rozhodná tříletá objektivní lhůta, která se počítá ode dne, kde došlo

k události, z níž měla vzniknout škoda. Ani žalovaný ani nalézací správní úřad však v napadených rozhodnutích neuvádějí okamžik, od kterého počítají běh této objektivní lhůty. Podle § 161 odst. 4 počátkem běhu subjektivní lhůty musí být okamžik porušení rozpočtové kázně, z níž vznikla dovozovaná škoda v podobě odvodu za toto porušení. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o dvě samostatné investiční akce s rozdílným časovým dějem a tedy i časově odlišným okamžikem vzniku událostí, z nichž škoda vznikla, je nutno volit opačnou cestu, tedy stanovit maximální možný počátek běhu této objektivní lhůty. Z ust. § 159 odst. 4 je zřejmé, že nárok uplatňuje služební orgán rozhodnutím. Konec této lhůty je pak nutno v daném případě vymezit rozhodnutím služebního orgánu. Vzhledem k zásadě, že nalézací a odvolací řízení před správním úřadem tvoří jeden funkční celek, je nutno za okamžik uplatnění nároku v daném případě považovat okamžik oznámení rozhodnutí žalovaného o odvolání, tedy 2. 12. 2013.

14. Pokud by tento den měl být posledním dnem objektivní lhůty ve smyslu ust. § 161 odst. 4, pak její počátek by měl nastat nejdříve 2. 12. 2010. V tento den nejdříve mělo na straně žalobce dojít k porušení jeho povinností, jež v návaznosti na následné rozhodnutí finančního úřadu představovalo událost, z níž vznikla následná údajná škoda v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně. Z odůvodnění napadených rozhodnutí jak žalovaného, tak nalézacího správního úřadu je však zřejmé, že k událostem, v nichž žalovaný spatřuje skutečnosti, z nichž následně v důsledku rozhodnutí finančního úřadu vznikla škoda, došlo před 26. 11. 2010, kdy v návaznosti na ust. § 161 odst. 4 zák. č. 221/1999 Sb. nelze dojít k jinému závěru, než, že nárok na náhradu škody v případě žalobce byl promlčen.

15. Dále žalobce namítl, že žalovaný i nalézací správní úřad porušil veškeré lhůty pro vydání rozhodnutí dané § 6 odst. 1 ve spojení s § 71 správního řádu, kdy žalobci nebylo oznámeno žádné usnesení dle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu, kterým by nadřízený správní úřad lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužil. Za této situace je zřejmé, že prodlení s vydáním rozhodnutí a tím k promlčení nároku došlo pouze a jenom v důsledku postupu správního úřadu a to jak žalovaného tak zejména nalézacího správního úřadu, kdy na tomto prodlení se žalobce nepodílel. Nelze mu tedy promlčení nároku v důsledku uplynutí času klást k tíži.

16. Žalobce posléze vytkl žalovanému porušení práva na spravedlivý proces s tím, že v řízení proběhly výsledky svědků. Současně bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V daném řízení však neproběhlo žádné ústní jednání, kdy žalobce nebyl v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 4 odst. 3 vyrozuměn o tom, že by v daném řízení bylo prováděno jakékoliv dokazování mimo ústní jednání. Zejména pak v rámci řízení nebyly mimo ústní jednání prováděny žádné důkazy listinami a to ani důkazy protokoly o výsledku svědků rovněž prováděných mimo ústní jednání. Současně se obě napadená rozhodnutí odvolávají na rozhodnutí finančních úřadů, aniž by předmětná rozhodnutí byla v řízení jako důkaz provedena. Za závažnou vadu dokazování je pak nutno považovat skutečnost, že v rámci řízení nebyly provedeny důkazy správními spisy finančních úřadů, z nichž by bylo možno zjistit okamžik vzniku škody.

17. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobce a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný k žalobě uvedl, že služební orgán I. stupně řádně zjistil skutkový stav, vyvodil z něj správné právní závěry a napadená rozhodnutí jsou vydaná zcela v souladu s právními předpisy. Služební orgán I. stupně se zabýval všemi aspekty projednávané věci a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný se pak dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce.

18. K otázce věcné příslušnosti správního úřadu žalovaný setrval na tom, že služební poměr vojáka z povolání je po celou dobu svého trvání veřejnoprávním poměrem a odlišuje se od poměru pracovního, který je poměrem soukromoprávním a jehož účastníci mají rovné postavení. Nerovnost stran v případě vedení správního řízení s vojáky z povolání je kompenzována benefity, větší ochranou vojáků a zabezpečením. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 5034/2007, žalovaný nesouhlasil s navrhovaným přerušением řízení za účelem předložení věci Ústavnímu soudu s tím, že pokud škoda vznikla v době, kdy byl žalovaný ve služebním poměru vojáka z povolání, jde o veřejnoprávní věc, bez ohledu na to, zda služební poměr mezi účastníky již skončil.

19. Příslušnost služebních orgánů při objasňování škod je (byla) upravena předpisem Všeob-P-21. Podle uvedeného předpisu služebním orgánem, příslušným vést proti žalobci správní řízení bylo příslušné krajské vojenské velitelství, pod kterým byl žalobce jako voják v záloze tabulkově zařazen.

20. Výkon majetkových práv státu i plnění jeho závazků je postaven na principu tzv. dělené subjektivity státu. Stát ve smyslu § 6 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích realizuje svoji právní subjektivitu nikoli jako celek, ale výlučně skrze okruh jednotlivých, nezaměnitelných, vnitřně i vně organizovaných, zákonem předvídaných a přímo zákonem nebo na základě zákona konstituovaných útvarů (bez právní subjektivity), tj. organizačních složek státu. Organizační složky státu, jak žalovaný vyvozuje, jsou podle § 9 zákona č. 219/2000 Sb., příslušné hospodařit vždy pouze s konkrétními částmi majetku státu a plnit vymezený okruh správy majetku státu. Každá odpovídající část majetku státu obhospodařovaná konkrétní organizační složkou je relativně samostatným celkem, u něhož dochází k přírůstkům i úbytkům, které nelze chápat jako prosté přesuny peněžních prostředků v rámci jednoho vlastníka. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 181/2011 žalovaný uzavřel, že v jeho majetkové sféře, jako organizační složky státu došlo ke škodě v důsledku porušení povinností žalobce.

21. V řízení před finančním úřadem o porušení rozpočtové kázně skutečně žalobce jako účastník řízení nevystupoval. Účastníkem řízení je totiž, jak žalovaný objasnil, podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (rozpočtová pravidla), pouze organizační složka státu. Žalovaný připomněl, že podle § 1 zákona č. 219/2000 Sb., jsou osoby zařazené v organizačních složkách státu, činící právní a jiné úkony týkající se majetku, povinny provádět tyto činnosti s odbornou péčí a postupovat v souladu s tímto zákonem a dalšími právními předpisy.

22. Námitku promlčení žalovaný pokládá za nedůvodnou. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 1990, č. j. (Rc) 1 Cz 20/90 a rozsudek Okresního soudu

Praha-východ ze dne 21. 5. 2009, č. j. 19 C 91/2008 -75, má žalovaný za to, že počátek běhu promlčecí doby se váže na okamžik vydání platebního výměru, nebo zaplacení odvodu, podle toho, která ze skutečností nastalo později. Žalovaný shrnul, že porušení rozpočtové kázně bylo dne 10. 2. 2010 oznámeno Finančnímu úřadu pro Prahu 6. Dne 17. 5. 2010 žalovaný zaplatil odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 1 písm. a) a § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, a to ještě před vydáním platebního výměru. Finanční úřad vydal platební výměr dne 9. 8. 2010. Dne 15. 9. 2010 vyměřil Finanční úřad pro Prahu 6 platebním výměrem č. 044/2010 penále za porušení rozpočtové kázně. Na základě tohoto výměru byla žalovanému vyměřená částka, kterou žalovaný zaplatil dne 12. 11. 2010. Rozhodnutím o opravě zřejmých omylů a nesprávností č. j. 294832/10/006980107284 ze dne 21. 10. 2010 opravil Finanční úřad pro Prahu 6 předpis penále za porušení rozpočtové kázně. Na základě tohoto rozhodnutí pak Ministerstvo obrany dne 19. 11. 2010 provedlo další, v pořadí třetí úhradu. Řízení o náhradě škody bylo zahájeno dne 27. 2. 2013, k promlčení nároku proto nedošlo.

23. Jak soud zjistil z obsahu správního spisu Česká republika – Ministerstvo obrany, Hlavní velitelství vojenské policie zadalo veřejnou zakázku na nákup nafukovacích stanů pro Vojenskou policii. Po posouzení nabídky zadavatel (jednající žalobcem) rozhodl veřejnou zakázku přidělit společnosti SHK CZ, s.r.o. kupní smlouva byla uzavřena dne 21. 5. 2009 a fakturou ze dne 21. 5. 2009 SHK CZ s.r.o. vyfakturovalo zadavateli částku 2 379 741,-Kč, která byla následně uhrazena.

24. Sekce ekonomická MO prověřila hospodaření s finančními prostředky při pořizování majetku vybraných akcí za období od 1. 1. 2005 do 30. 9. 2009 a ve vztahu k předmětnému nákupu nafukovacích stanů konstatovala, že při výběru dodavatele zadavatel nedodržel zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Bylo zjištěno porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. a) a f) a § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, (rozpočtová pravidla).

25. Platebním výměrem vydaným Finančním úřadem pro Prahu 6, ze dne 9. 8. 2010, č. j. 234782/10/006980107284, Finanční úřad pro Prahu 6 vyměřil žalovanému odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 26 378 541,-Kč.

26. Dne 27. 2. 2013 Náčelník vojenské policie žalobci oznámil, že s ním zahajuje řízení o náhradě škody vzniklé zaplacením odvodu a penále za porušení rozpočtové kázně.

27. Rozhodnutím Náčelníka Vojenské policie ze dne 6. 6. 2013, č. j. 26-14/2011-5104, byl žalobce uznán spoluviníkem vzniklé škody. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce v uvedené investiční akci jako náčelník vojenské policie, byl zadavatelem akce pověřeným Ministerstvem obrany odpovědným mimo jiné za realizaci zadávacího řízení a zadání veřejné zakázky včetně uzavření smlouvy v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Povinnosti zadavatele žalobce porušil tím, že zakázku malého rozsahu realizoval neoprávněně podle § 23 odst. 4 písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť použil jednací řízení bez uveřejnění a oslovil pouze jediného dodavatele. Dále v rozporu s § 44 odst. 9 zákona č. 137/2006 Sb., v zadávací dokumentaci použil specifické označení výrobku, což bylo v rozporu s § 6 zákona č. 137/2006Sb., který zadavateli ukládá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dodržovat zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Tyto povinnosti porušil schválením dokumentu „Zdůvodnění způsobu zadání č. j. 104/1/2/2009/DP-5104“ a dokumentu „Zadávací dokumentace pro veřejnou zakázku realizovanou přiměřeně podle § 23 odst. 4 písm. b) zákona č. 137/2006Sb“ a dokumentu „Výzva k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění č. j. 104/1/6/2009/DP-5104“

28. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný přezkoumávaným rozhodnutím.

29. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

30. Podle § 101 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb. *voják odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.*

31. Podle § 2894 zákona č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník, *povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody).*

32. Škodou se rozumí újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především poskytnutím peněz k uvedení věci do předešlého stavu

33. Podle § 8 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky, *majetek státu (dále jen "majetek") využívá stát zejména*

- a) k plnění svých funkcí anebo v souvislosti s plněním těchto funkcí,*
- b) k zajišťování veřejně prospěšných činností anebo pro účely podnikání.*

34. Podle § 6 tohoto zákona *pokud stát vystupuje jako účastník právních vztahů, je právnickou osobou.*

35. Podle § 3 odst. 1, odst. 2 věta první zákona, *organizačními složkami státu (dále jen "organizační složka") jsou ministerstva a jiné správní úřady státu, Ústavní soud, soudy, státní zastupitelství, Nejvyšší kontrolní úřad, Kancelář prezidenta republiky, Úřad vlády České republiky, Kancelář Veřejného ochránce práv, Akademie věd České republiky, Grantová agentura České republiky a jiná zařízení, o kterých to stanoví zvláštní právní předpis anebo tento zákon (§ 51); obdobné postavení jako organizační složka státu má Kancelář Poslanecké sněmovny a Kancelář Senátu. Organizační složka není právnickou osobou.*

36. Z citovaných zákonných ustanovení se podává, že žalovaný jako organizační složka státu, pouze obhospodařoval majetek, který vlastní stát, aniž by mu svědčilo vlastnické právo, neboť není právnickou osobou (nemá právní osobnost) a tedy nemůže být subjektem práv. Právnickou osobou, která vystupuje v právních vztazích je výlučně stát, a proto pouze státu může vzniknout škoda. Jak soud již vysvětlil, škoda se projevuje

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zmenšením majetku poškozeného. Majetek státu se však v projednávané věci nezmenšil, neboť předepsaný odvod a penále byly žalovaným odvedeny do státního rozpočtu. Nedošlo proto ke vzniku škody.

37. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7As 95/2015, v němž uvedl: „*v případě vztahu, jehož obsahem je regresní nárok dle ust. § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, se však jedná o veřejnoprávní vztah mezi státem na jedné straně a samostatným subjektem, který není součástí státu, na straně druhé. Nejedná se tedy o vztahy uvnitř státu, nýbrž vystupování státu navenek vůči třetí osobě. Jakkoliv se uvnitř jediné entity mohou odvíjet určité vztahy mezi různými složkami této entity, do vnějších vztahů standardně vstupuje jako nedělitelný celek, bez ohledu na její případné vnitřní členění.*“

38. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl koncepci dělené subjektivity státu s tím, že smyslem uvedené koncepce bylo postihnout vztahy soukromoprávního charakteru uvnitř státu, mezi jeho různými organizačními složkami, a poskytnout mechanismus nápravy protiprávního jednání v rámci těchto vztahů a dále proto, že samotné ust. § 101 odst. 1 zákona o vojácích z povolání podmiňuje odpovědnostní vztah výslovně tím, že škoda vznikla státu („odpovídá státu za škodu, kterou mu způsobil“), nikoliv dílčí organizační složce státu. Voják z povolání (resp. bývalý voják z povolání) tedy nemůže odpovídat za škodu, která vznikla Ministerstvu obrany, nýbrž pouze za škodu, která vznikla České republice jako celku.

39. Nad rámec uvedeného nezbyvá než konstatovat, že zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není excesivní a nevymyká se koncepci odpovědnosti zaměstnance státu za škodu, jak jí pojímá i Nejvyšší soud.

40. Podle rozsudku velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. 31 Cdo 2764/2016: „*zaměstnanci státu odpovídají za škodu, kterou státu způsobilý zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ní, nejsou však povinni - stejně jako „ostatní zaměstnanci“ - hradit újmy na majetku, které jejich zaměstnavateli ve skutečnosti vůbec nevznikly. Povinnost k náhradě škody nepředstavuje postih zaměstnance za porušení pracovních povinností; jde o povinnost, která má poškozenému zaměstnavateli (alespoň zčásti) reparovat újmu, která nastala v jeho majetkové sféře, a jen tehdy, nastala-li skutečně taková újma.*“

41. Napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť pro to, aby žalobci mohla být uložena povinnost nahradit škodu, musí jako klíčová podmínka škoda, za níž by žalobce mohl být volán k odpovědnosti vůbec vzniknout. Škoda státu, k němuž byl žalobce v rozhodné době ve služebním poměru, nevznikla.

42. S ohledem na právní posouzení věci není namístě zabývat se dalšími žalobními námitkami žalobce.

43. Posouzení věcné ani funkční příslušnosti není rozhodné pro závěr soudu, že bez ohledu na povahu orgánu, který rozhodnutí vydal, jedná se o rozhodnutí nezákonné, neboť zavazuje žalobce k náhradě škody, která nevznikla. Nárok, který není dán, nemůže být ani splatný a logicky ani promlčený. Není tedy možno zabývat se ani během promlčecí doby,

ani otázkou subjektivní stránky žalobcova jednání. Rovněž není prostor pro přezkum procesního postupu žalovaného.

44. Uložení povinnost k náhradě neexistující škody nemá oporu v zákoně a soud je proto zrušil jako nezákonné, a to spolu s rovněž nezákonným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

45. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení činí zaplacený soudní poplatek 3 000,-Kč a odměna právního zástupce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „vyhláška“). Tarifní hodnota sporu činí podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky 50 000,-Kč, odměna za jeden úkon právní služby tak činí 3 100,-Kč, soud přiznal žalobci právo na náhradu úkonů právní služby a to převzetí a příprava zastupování podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky, písemné podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, účast na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky celkem 9 300,-Kč, dále paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 vyhlášky 300,-Kč za každý úkon právní služby, celkem 900,-Kč jízdné za cestu z Brna do Prahy a zpět při použití osobního automobilu 2 545,-Kč, náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 3 vyhlášky 800,-Kč a 21 % DPH. Náklady řízení činí 19 389,45 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškováni lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. září 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.